

Det er tydeligt, at ministeren tilstræber en rigelig forbrugerrepræsentation, men det er lige så tydeligt, at ministeren mener, at fritidsundervisningen skal have større repræsentation end det frivillige ungdomsarbejde. Heroverfor må vi pege på, at det ville være nok så retfærdigt at gå ud fra de pågældende forbrugergruppers størrelse, og her vil der vist ikke herske nogen som helst tvivl om, at antallet af forbrugere inden for det frivillige ungdomsarbejde er så langt større end det antal, der vedrører fritidsundervisningen. Når dertil kommer, at ministeren har udvidet den kreds, der kan få andel i § 72, stk. 3, til også at omfatte de statsstøttede ungdomsklubber, finder vi det ganske naturligt og rimeligt at foreslå, at der i lovens § 72, stk. 2, foreslås 2 og i stk. 3 foreslås 3 repræsentanter.

Det har foruroliget os meget, at ministeren i modsætning til sit udkast har undladt at fremsætte lovforslag om en nævnsordning for København. Vi fandt ministerens udkast fortræffeligt og kunne ønske det fastholdt.

Hvis fremgangsmåden i lovforslaget skal følges, må vi anse det rimeligt, at idrætsorganisationerne i København, i kraft af at de tæller så langt den største del af byens forenings- og klubungdom, får indflydelse på forhandlingerne.

§ 26 og 27 omfatter det nye begreb „interessegrupper“. Der var ved 1. behandling i folketinget en vis usikkerhed hos alle ordførere over for, hvad dette begreb dækker. Vi er positive over for denne nyskabelse under forudsætning af, at den ikke udvikler sig til en favoriseret konkurrent til det frivillige ungdomsarbejde.

For at undgå en sådan privilegering vil vi anmode om, at der i § 26, stk. 3, indføjes et „fortrinsvis“, således at ordlyden bliver: „Virksomheden skal — fortrinsvis — være henlagt til dagtimerne“.

I § 27 vil vi foreslå, at der åbnes mulighed for, at instruktøren arbejder uden løn (i overensstemmelse med det frivillige ungdomsarbejdes principper). Det kunne opnås, hvis § 27, stk. 2 ændres således: „Hvis instruktøren modtager løn, skal det være i overensstemmelse med den i § 33 fastsatte løn.“

§ 81 *vedr. fritidsråd*: Vi er af den faste overbevisning, at et fritidsråd, der ikke har direkte referat til ministeren, ikke vil have

nogen større betydning, således som også den røde betænkning giver enstemmigt udtryk for. Direktoratet vil i lighed med de øvrige ministerier kunne opretholde en fin forbindelse med ungdomsorganisationerne gennem ministeriernes kontaktudvalg.

I den forbindelse vil vi også pege på § 100, stk. 2: I fritidsudvalget var alle enige om, at sådanne kurser kun skulle oprettes af ministeriet, hvis de frivillige organisationer ikke kunne magte opgaven. Vi vil gerne kunne benytte os af den hjælp, vi kan få i ministeriet, f. eks. ved kurser som en række ungdomsorganisationer opretter i fællesskab, *men initiativet bør ligge hos ungdomsorganisationerne*, ellers vil det kunne føles som en diskriminering.

I § 107 åbnes mulighed for støtte til indretning af lokaler til fritidsvirksomhed og fritidsundervisning. Det ville være af overordentlig stor betydning, om der gennem denne paragraf åbnedes mulighed for overtagelse og istandsættelse af en række *foramlingshuse*.

Uden for de større byer arbejder flere af vore idrætsorganisationer af økonomiske og arbejdsmæssige grunde i vid udstrækning på tværkommunal basis. Derved afskæres de efter den nugældende ungdomslov fra lokale støtte til disse arrangementer. Det vil være af overordentlig betydning, hvis folketingsudvalget kunne og ville tilføre lovforslaget bestemmelser, der åbnede muligheder for et sådant tværkommunalt samarbejde, der vil være i alles interesse.

I § 6 pålægges det kommunen at udsende en plan til alle unge mellem 14 og 18 år. Vi vil finde det rimeligt, at denne plan indeholder alle tilbud til de unge, herunder også tilbud fra det frivillige ungdomsarbejde i kommunen, hvilket allerede finder sted i et vist omfang.

I fuld overensstemmelse med fritidsudvalget foreslår vi, at loven får gyldighed i Grønland, hvor idrætten er langt den overvejende ungdomsbeskæftigelse. Idrætten i Grønland er organiseret i Dansk Idræts-Forbund på nøjagtig samme måde som i Syddanmark, og det vil af grønlænderne føles som en forskelsbehandling, hvis de ikke skal ind under samme lovgivning som deres kammerater hernelde.

Ministeren omtaler ønsker om oprettelse af en fritidskommission. Vi vil hilse et så-